

LAURA
WALDEN
ZAKÁZÁNÁ
PÍSEŇ

KIO KAN

edice
KLOKAN

Copyright © 2017 by Bastei Lübbe AK, Köln

Translation © Marta Kališová, 2020

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého originálu melodie der zauberbucht
přeložila Marta Kališová

Redakční úprava Jana Pleskotová

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokán, 2020

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7633-293-5

Prolog

Moana věděla, že už jí smrt klepe na dveře. Nejpozději Mod té noci, kdy se jí ve snu zjevila její matka Pania. Věcným tónem jí sdělila, že se už brzy shledají. Bez slz, beze smutku, bez stopy empatie. Moana však věděla, co musí ještě udělat. Sepsala závěť a povolala k sobě Arohu. Její dcera však tomu zjevení nepřipisovala takový význam jako její matka. Jak by také mohla, vždyť matka jen kvetla. Ale již o několik týdnů později matku přece jen zasáhla neúprosná smrt.

Teprve když ji doktor Stevens ujistil, že proti rakovině, která v těle její matky bují, není pomoci, začala tomu přízraku přikládat význam. Přesto se zdráhala uvěřit, že matčin zdravotní stav způsobila nějaká kletba. K velkému matčinu zármutku. Ta byla totiž pevně přesvědčená, že její strašná nemoc je trestem za to, že kdysi porušila přísahu. Neměla nikdy opustit ostrov Taupatiti, jehož název v překladu znamená Kouzelný ostrov a je majetkem rodiny, aby hledala štěstí na jiném místě. Povinnost chránit ostrov po celý život příslušela podle tradice rodin každému jeho dědici. A tím bylo podle zákonů předků vždy nejstarší dítě. Toto pravidlo Moana vštěpovala své dceři pořádným pohlavkem při každém náznaku sebemenšího odporu. V důsledku tohoto příkazu předků se na ostrově pravidelně odehrávala dramata. V minulosti byli dědici převážně ženy a jejich manželé byli nuceni trávit život na ostrově a hrát v tomto ráji druhé housle vedle paní ostrova Taupatiti. Někteří se dali na pití, manželka babičky Pany, který ostrov za jejími zády málem prodal za hubičku, v jedné rvačce zabili, a jiní zase navždy zmizeli, jako manžel Moany.

V každém případě se však žádný dědic nesměl této povinnosti beztrestně vyhnout. Nešťastníci, kteří se odvážili Taupatiti opustit, byli prokleti. Proto Moana nikdy nelenila a svou dceru touto pohrůzkou zastrašovala, aby jí zabránila jít vlastní cestou. Vždy když Aroha ztrácela respekt před tímto trestem a pokoušela se to celé obrátit v žert, Moana si ještě přisadila: Ti, kteří se odvážili nechat Taupatiti v cizích rukou, byli zatraceni a zemřeli strastiplnou smrtí. Moana tomu pevně věřila. Nemoc, která ji vytrhla uprostřed kvetoucího života, byla podle jejího mínění pozdní pomsta za to, že jednou došla přinejmenším ve svých myšlenkách tak daleko, že by Taupatiti prodala.

Tenkrát po té ošklivé hádce s matkou, kdy utekla do Aucklandu ke svému milému, atraktivnímu farmáři Danielu Wilsonovi. Přitom si to skutečně neulehčila, ale láska nakonec zvítězila nad věrností k dědictví předků a nad strachem, který do ní její matka od dětských let zasévala. Usadili se na jeho farmě a chtěli založit rodinu, neboť Moana si tehdy myslela, že se může kletbě vyhnout, když se usadí hodně daleko. Daleko od své vlasti strávila několik šťastných chvil. Na severu země našla krajinu, která nebyla její vlasti tak cizí. Pak však dostala dopis od své matky Paniy, která ji zapřísahala, aby se ihned na Taupatiti vrátila, pokud ji chce ještě spatřit živou, a to její plány zničilo.

Moana se nechtěla za žádnou cenu navrátit na ostrov, protože se jí zdálo, že by ji Daniel opustil, kdyby to udělala. Tomu se však Daniel vysmál a nutil ji, aby své dědictví převzala. Moana to tenkrát brala z jeho strany jako hluboké porozumění zákonům její rodiny, ale brzy se ukázalo, že to bylo jen praktické východisko z jeho vlastních potíží. Daniel byl totiž v té době se svou farmou finančně u konce a vyhlídka, že by zdělila ostrov a lukrativní rybářský obchod, se mu zdála lákavá. To, že sám brzy nato začne holdovat alkoholu a veškerou práci nechá na své ženě, nemohl

nikdo tušit. Dokonce ani on sám, neboť to byl dynamický člověk, muž, který atraktivní Moanu doopravdy miloval.

Moana se tenkrát navzdory svým obavám na Taupatiti vrátila, aby svou matku naposledy spatřila a převzala své dědictví. Pania už skoro nedýchala, přesto seslala na Moanu zlou kletbu: Jednou ji potká tentýž osud. Její jediné dítě po Moanině smrti Taupatiti zradí, tímto trestem předků si nevěrná dívka může být jistá. Pania zemřela, aniž dala dceři šanci k usmíření. A Moana za to dávala vinu výhradně Danielovi. Již brzy po narození jejich dcery se z velké lásky stal Daniel chybou jejího života.

A co se týkalo Arohy, nepochybovala ani v nejmenším, že se proroctví její matky splní, neboť si byla jistá, že se Aroha z Taupatiti odstěhuje. Ačkoli její milovaná dcera ještě o svých plánech nemluvila, cítila Moana hluboko v srdci, že její jediné dítě už dlouho žije v myšlenkách na vzdálené planetě. A tušila, že bude opakovat stejnou chybu, jakou udělala ona, když si myslela, že našla lásku někde jinde a ostrov Taupatiti opustila. A že ta láska byla jen chimérou, nevěděl nikdo líp než Moana. Láska byla jen pokušení, zkouška předků, jestli zůstane věrna svému dědictví, nebo jestli je zradí pro prchavý a klamný cit.

Ano, Moana byla na sklonku života moudřejší než zamlada. Tenkrát věřila v magickou moc lásky a ty strašlivé historiky o rodinném prokletí, podle kterého budou odpadlíci potrestáni, nebrala vážně. A nyní, ve čtyřiceti, byla v roli matky zasvěcené smrti, připomínající odkaz předků. A její dcera byla zasažena stejnou slepotou jako kdysi ona sama. Žádné matce neujde blažený úsměv na tváři jejího dítěte ani plané výmluvy, proč celé dny není doma.

Moanina osmnáctiletá dcera, vysoká blondýna, se tomuto proroctví jen vysmívala. Proto Moanu čekala velká diskuze s dcerou. Věděla, že řeči samy o sobě nepomohou přesvědčit mladou dívku plnou radosti ze života o záludnostech lásky. Ne, musí si vymyslet něco přesvědčivějšího než

jen vyhrožovat, jak to dělávala její matka. Už měla nápad, jak to udělat. To, že byla její dcera tak netečná ke kletbě svých předků, souviselo v neposlední řadě s tím, že její otec, jinak tak nestálý, se o svou dceru intenzívně staral a krmil ji britskými názory. Stále ji varoval, aby nevěřila na duchy maorských žen. Moana proti tomu nemohla nic dělat, protože její dcera visela svému výřečnému otci doslova na rtech a všechno co řekl, bezvýhradně přijímala. I když jednoho dne z ostrova beze stopy zmizel, hledala neustále pro jeho chování omluvu. Moana jí však striktně zakázala o otci mluvit, přinejmenším v její přítomnosti. Dceři bylo tenkrát čtrnáct a zmítala se mezi rájem maorského ostrova a normálním životem panujícím na druhé straně průlivu Mahau Sound, který patřil k velkému Pelorus Sound a na jehož konci leželo malé městečko Havelock.

Od dětství si hrávala část dne na druhé straně, protože škola byla v Pictonu. Ačkoli cesta do školy byla dlouhá třicet kilometrů, trvala Moana na tom, aby se její dcera každý den vracela školním autobusem domů. To bylo neobvyklé, neboť většina dívek, které žily v Sounds, bydlely přes týden na internátě, aby si ušetřily denní dojíždění. Moana však byla toho názoru, že pro její dítě je důležitější trávit noci na ostrově. Moanu ještě učil domácí učitel, neboť její rodina byla dostatečně majetná na to, aby si mohla dovolit anglického vychovatele a francouzskou guvernanku.

Ve škole měla Aroha několik kamarádek a Moana na to pohlížela vždy kriticky, neboť se obávala, že by ji ty dívky mohly odcizit životu na ostrově, ale už jen ta dlouhá cesta domů jí nedala příležitost, aby se s ostatními ještě ve městě pobavila. Každý den hned po skončení vyučování nasedla do autobusu, který jí odvezl z Pictonu do Havelocku. Tam za každého počasí nastoupila do pevného motorového člunu, aby se dostala na ostrov. Často dojela domů až za tmy, ale to trmácení bylo Moaně milejší, než aby byla její dcera ve společnosti ostatních děvčat a hlavně chlapců. Jen zřídka, když

zuřila silná bouře, směla z nouze přespat u své kamarádky Helen, která s ní také jezdila každý den autobusem. Moaně byla trnem v oku, neboť Arohu přemlouvala, aby s ní jela na výměnný studijní pobyt do USA. Proti silám přírody však byla Moana bezmocná.

Vliv kamarádek byl ve srovnání s utonutím v průlivu přece jen tím menším zlem. Po noci v ospalém městečku Havenlock se její dcera vracela na ostrov s takovým nadšením, že se Moana nemusela obávat, že by jí tohle dítě přírody svázané s Taupatiti mohlo někdy dělat starosti. Koneckonců její dcera milovala každý kousek toho ráje, zejména záliv na jihu ostrova, kde byl její domov, bílý dům ze dřeva, který byl postaven na kůlech, aby rozbouřené moře nemělo ani v zimě šanci ho poškodit.

Moana samozřejmě věděla, co si dcera myslí o její smrtelné nemoci. Nepřičítala jí žádné kletbě, ale cigaretám bez filtru, které její matka neustále kouřila.

I v tomto okamžiku, kdy Moana ležela s vpadlými tvářemi na posteli a smrt už netrpělivě postávala u její postele a čekala na poslední vydechnutí, prosila svou dceru, aby jí ubalila cigaretu, ačkoli věděla, jak moc se jí tabák hnuší. Přesto však bez ušklíbnutí vyhověla matčině prosbě, a to na její utrápené tváři vykouzlilo lehký úsměv. „Děkuju,“ vydechla, než jí otrásl další záchvat kašle. Přesto však sotva popadla dech, sáhla po cigárku, pořádně potáhla a rysy v její tváři se uvolnily.

„Aroho, musím s tebou mluvit,“ řekla ostře.

Dívka sebou trhla. Jak dlouho už ji matka neoslovila jejím maorským jménem? Nejméně od té doby, kdy ji jako dvanáctiletá požádala, aby jí říkala křestním jménem Stella. Její křestní jméno bylo také jakýmsi odkazem jejího milovaného otce. Daniel trval na tom, aby jeho dcera dostala anglické jméno. Matka souhlasila, ale dál Stelle neomylně říkala Aroha, když otec nebyl zrovna nablízku. Dokud jí to Stella nezakázala. A teď to udělala znovu. Ale ten den jí to Stella

prominula, protože vypadala bezútešně. Její matka byla vždy jako skála v moři, vedla farmu s mušlemi a v kraji byla považována za dobrou obchodnici. Až na předčasně zestárlou pleť z nadměrného kouření se zdála nesmrtelná, ale teď už byla jen stínem sama sebe.

Byl tu však ještě jeden důvod, proč Stellu ostrý tón matčina hlasu polekal. Jako by něco věděla. Přitom na sobě Stella nedala o svých plánech nic znát. V každém případě si to do této chvíle myslela. Teď už si však nebyla tak jistá, ačkoli byla velice opatrná. Nikdy nezmínila jeho jméno a ani ho až na jednu výjimku nevzala tajně na Taupatiti. Přitom téměř hořel touhou poznat blíže její ostrov a jednou ji milovat na osamělé pláži, na kterou se dalo dostat jen člunem po moři. Ale teď byl daleko a nemohla u něj hledat útěchu. Prosila ho, aby jí dal čas, aby mohla matku šetrně připravit na pravdu, ale to teď už nedokáže přenést přes srdce. Její matka by měla zemřít ve víře, že dcera stráví život na ostrově a bude chovat mušle. Stella by jí nikdy na smrtelné posteli nevzala bezcitně její naděje. Matčina smrt by vnesla do jejích plánů do budoucna zmatek, protože vycházela z toho, že Moana zůstane ještě dlouho paní Taupatiti, a tak by otázka osudu zběhnuvší dědičky byla hudbou budoucnosti. Stella si za nic na světě nechtěla představit, jaké by to mohlo mít po matčině smrti následky, kdyby následovala svého milého do Londýna. To by nutně znamenalo ostrov prodat. To pomyšlení by její matku, kdyby už tak nebyla na smrt nemocná, zabilo. Kolik nabídek už matka odmítla. Za Taupatiti jí nabízeli miliony...

Moana se na dceru chvíli mlčky dívala. Její světlá pleť, kterou zdědila po otci, měla sinavý nádech, a černé vlasy, dědictví po matce, byly matné a bez lesku. Matčin beznadějný stav spolu s trýznivým mlčením dovolil Stelle na chvíli doufat, že nic o jejích plánech netuší a zemře v pokoji.

„Kdo je ten mladík?“ Touto otázkou matka její naděje zmařila.

„Jaký mladík?“ pokusila se Stella o výmluvu.

„Ten, co tě chce přinutit, abys zradila dědictví svých otců!“ odpověděla Moana tak jasným hlasem, jako by byla zcela zdravá.

Stellu polilo horko. Má zkusit zapírat?

„Nevím, o čem to mluvíš,“ řekla zastřeným hlasem, ale znělo to jen málo přesvědčivě.

„Přísaha mi, že po mé smrti zůstaneš na Taupatiti a staneš se strážkyní našeho ostrova a muší!“

„Já... Matko, všechno bude v pořádku, musíš se teď šetřit,“ koktala Stella.

„Přísaha!“

„Já... Ne, to nemohu. Nenuť mě k tomu,“ prosila Stella, ale matka neměla slitování.

„Kdo je ten chlapík? Chci to slyšet od tebe...“, nával kašle jí nedovolil mluvit dál.

Stella vzala vlhký ručník, který připravila na noční stolek, a otřela matce pot z obličeje. „Matko, prosím, nerozčiluj se. Prosím. Všechno bude dobré.“

Sotva ustal nával kašle, matka se se sténáním narovnala.

„Mám zavolat doktora Stevense? Nebo pojedeme hned do nemocnice,“ vyrazila ze sebe Stella v záchvatu paniky.

„Nechci žádného doktora ani do sterilního nemocničního pokoje. Chci umřít ve své posteli bez toho, aby náš doktor vyčítavě zíral na můj tabák. A kromě toho to teď půjde rychle, až mi řekneš pravdu.“

„Neříkej něco takového!“

„Přísaha, že se ujmeš svého dědictví. Mám právo odejít v klidu,“ odvětila matka bojovně. „Poslouchám!“

Stella měla v hlavě zmatek, nevěděla, co má dělat. Přísahat, lhát nebo říct pravdu, i když ví, že se tím matka bude hrozně trápit?

„Aroho, víš, co znamená tvoje jméno, ne? Dala ti ho babička Pania.“

Stella přikývla a při vyslovení babiččina jména sebou trhla. Sice ji osobně nepoznala, ale historky, které matka plna obdivu k této podle Arohy přísné a bezcitné ženě vyprávěla, v ní vyvolávaly strach. Pořád šlo jen o prokletí, přísahy, věrnost Taupatiti a smrt. Co jí vždy radil otec? *Neber ty hrozby vážně!* Při vzpomínce na otce zesmutněla. Co by dala za to, kdyby teď byl tady na její straně, ale zmizel do nenávratna už před mnoha lety.

„Znamená láska. Ale tím je míněna láska k tvým vlastním kořenům, ne k nějakému muži. Víš, kam mě tento omyl dostal. Kdybych jen poslechla svou matku, ale já jí vmetla do tváře, že k tomu muži patřím a budu radši dít na jeho farmě než tady.“ Matka ji překvapivě chytla za ruku, tak překvapivě, a držela ji s takovou silou, jakou by u umírající nikdo nečekal.

„Ať už máš v plánu cokoli, nech toho. Ty patříš sem! Ty jsi dědička Taupatiti a nemáš právo dědictví a s ním i svůj život zahodit,“ vyhrkla a stiskla jí ruku ještě víc. Stella měla pocit, že je uvězněná ve svěráku, a nahlas zasténala.

„Matko, prosím, nech to být. Já, já... Pro mě to přece taky není lehké, ale nemám jinou volbu,“ vyhrkla nakonec zoufale.

Při pohledu, jakým ji matka obdařila, jí doslova ztuhla krev v žilách. Jako by smrt s sebou přinesla šílenství. To už ani není lidská tvář, napadlo Stellu a zavřela oči, ale úlevu jí to nepřineslo, neboť v duchu už viděla smrtku s kosou. Polekaně oči zase otevřela. Matka se na ni stále dívala tak, že jí to nahánělo strach.

„Kdo ti stojí za to, abys pro něj dávala v sázku svůj život?“

Stella se několikrát zhluboka nadechla, než se na matku podívala a snesla její pohled.

„Matko, je to pianista a potřebuje světové scény, aby rozvinul svůj talent. Nemůže žít na našem odloučeném ostrově. Odejdu za ním do Londýna,“ řekla pevně, ač ji to samotnou udivilo, neboť se musela překonat, než slíbila, že ho bude

následovat. Musel ji dlouho přemlouvat. Donekonečna jí ukazoval obrázky domu, který nedávno zdědil. Stál přímo u jezera, a to ji nakonec přesvědčilo, aby opustila ostrov. Bez vody by žít nemohla... a bez Olivera také ne. Teď už ne! Usedlost v Kingsley se měla stát jejich domovem. Odtud by měl podnikat svá koncertní turné a Stella by si splnila svůj sen o studiu dějin umění. To byl ten plán, o jehož uskutečnění se navzájem s láskou ujišťovali. Věděla dobře, že dějiny umění jsou neobvyklým zájmem pro dívku z osamělého ostrova v Marlborough Sounds, ale i ve škole v Pictonu byli učitelé, kteří dokázali nadchnout své žákyně pro díla starých evropských mistrů, a Stella byla nejlepší žačkou pana Blaka.

„Aroho, ne, to nesmíš udělat. Copak nevidíš, co se stalo se mnou, protože jsem přísahu porušila? Rozežírám mě to zevnitř. Celé moje tělo je jeden tumor. Copak nechápeš, že budeš muset zemřít, když náš ostrov prodáš?“ Hlas její matky zněl teď prosebně.

„Když to musí být... pak... pak ho někomu daruju nebo... nebo najdu někoho, kdo tu bude chtít žít a chovat mušle,“ odporovala zoufale Stella.

„To tě nezachrání, mé dítě. Já se dokonce vrátila, ale předkové vědí, že to nebylo z vlastní vůle...“

Stella cítila, jak jí pod matčiným ocelovým stiskem tuhnou prsty, ale nedovolila si ji požádat, aby ji pustila.

„Moje dítě, ty jsi obdařená chovatelka mušlí, ty to tu nesmíš opustit,“ zapřísahala ji matka. Stelle se zrychlil dech. Byla to pravda, co matka řekla. Už jako dítě se s nadšením starala o chov mušlí, ale to byla jen jedna její stránka. Proč matka nechce vidět, že má na víc? Že už jí nestačí jen knihy o malířích z celého světa a jejich dílech, které po večerech hltala v zimě u kamen. Jak často školní knihovnice paní Pritchsová objednávala knihy o umění jen pro ni? Ne, chtěla zažít i něco jiného. Ven do světa! Do Evropy, odkud kdysi připlula rodina jejího otce na lodi s vystěhovalci do Země dlouhého bílého oblaku.

„Myslíš, že je to pro mě lehké vyměnit Taupatiti za Londýn? Ale já už bez Olivera nemohu žít,“ namítla.

„Nesmysl, je ti osmnáct. Jsi ještě dítě. Buď přece rozumná. V Londýně umřeš. Ty patříš sem!“ Matka si zakryla rukama tvář a nahlas se rozvzlykala.

Stella si musela chvíli třít ruce o sebe, aby zase cítila špičky prstů. Bylo to opravdu jak naschvál, že matka musí tak brzy zemřít. I tak by bylo dost těžké jí sdělit, že by odešla s Oliverem na zkoušku do Anglie a hned se zase vrátila, kdyby to bez svého ostrova nevydržela. Ale teď bylo všechno tak definitivní, protože se od ní očekávalo, že se svého dědictví hned ujme. A když bude upřímná, nezná nikoho, kdo by se lépe hodil k tomu, aby matčin obchod převzal. Jedině kdyby chtěla přenechat chov mušlí konkurenci. Tu myšlenku nechtěla v tuto chvíli ani domyslet do konce, natož ji vyslovit. Obávala se, že by matka hned naposledy vydechla.

Ale může na ní matka opravdu chtít, aby se zřekla toho, že odejde za Oliverem? Samozřejmě oba zamilovaní diskutovali za dlouhých nocí o problematice svých rozdílných a sotva sluchitelných světů. Ano, Oliver dokonce navrhoval, že by pak u ní zůstal. Mluvil ze srdce, o tom Stella nepochybovala. Ale nabídka, která přišla další den z Londýna, mu vzala dech a nabourala jejich plán. Nabídli mu jako mladému talentu koncertní turné po celé Evropě. Jeden starý klavírní mistr onemocněl a volba, jak zachránit celé turné, padla na něho. Byla to veliká čest. Bez debaty. V agentuře by ho pokládali za duševně chorého, kdyby takovou příležitost odmítl. Oliver přesto váhal, protože to znamenalo svou cestu po Novém Zélandu přerušit a Stellu opustit. Ale ta mu nedovolila, aby svou šanci nechal nevyužitou. To bylo před dvěma měsíci. Každý den od něj přišel toužebný dopis, který poštovní doručovatelka Lucie, jež vozila na ostrov dopisy a balíky člunem, dávala na výslovné Stellino přání jen jí osobně. Její prosba se u Lucie setkala s velkým pochopením.

V zálivu se totiž všichni znali a každý věděl o osudu dívek z Taupatiti, jak dědičky ostrova nazývali. Tragické příběhy o jejich ztracených láskách patřily v Pelorus Sound k všeobecnému vzdělání. A to, že Moaně by se jistě nelíbilo, že její dcera dostává denně dopisy z dalekého Londýna, poštačka tušila.

Stella byla tak pohroužena do svých myšlenek, že si vůbec nevšimla, jak matka vytáhla zažloutlý sešit ze zásuvky nočního stolku. Teprve když se na ni obrátila se slovy: „Tohle kdysi napsala moje babička Manuka. Není tu jen ta jedna kletba, která se týká odpadlých dědiců, ale je tu ještě něco, co se týká dívek, dědiček. Výslovně od ženy jejího staršího bratra Rere. Když se dle vůle jeho otce stala dědičkou ostrova jeho starší sestra Marama, proklel Rere všechny ženy, které kdy...“

Když si Stella vzala sešit do ruky, dostala najednou neurčitý strach, který jí projel celým tělem. „Matko, prosím, vždyť je to všechno jen panikaření,“ řekla chvějícím se hlasem.

„Zmlknu hned a napořád. Nedělej si starosti!“ odpověděla Moana s náznakem úsměvu na rtech.

Stella v tu chvíli pocítila jakési fluidum, kterým se matka vyznačovala celý život. Měla vysloveně suchý humor, který byl v zálivu právě tak oblíbený jako obávaný.

„Matko, přece hned nezemřeš!“ zalhala v zoufalství Stella a v tom okamžiku si připadala jako pokrytec. Její matka však tento bezmocný pokus své dcery vlichotit se jí ignorovala.

„A až si to přečteš, budeš vědět, že láska není pro ženy z Taupatiti. Muži, kteří s námi na ostrově žijí, dříve či později utečou nebo brzy zemřou. A když naopak my následujeme své muže namísto toho, abychom převzaly dědicství, jsme zasvěceny smrti. Prosím, Stello, udělej, co od tebe předkové čekají. Získej od muže dědice a víc od něj nechtěj!“ vysvětlovala s důrazem své zaražené dceři, která to slyšela poprvé v životě.

„To se mám nechat přivést do jiného stavu mužem, kterého ani nemiluju, jen aby ostrov zdědilo moje dítě? To nemůžeš myslet vážně!“ vyhrkla Stella dotčeně.

„Chci tě jen ušetřit osudu žen z Taupatiti. Zůstaň tady, žij a měj dítě. To je tvůj osud. Přísahaj, že s ním neodejdeš.“

Matka jí při těchto slovech znovu zaryla prsty do paže. Nechybělo moc a Stella by vykřikla bolestí, ale cosi v matčině obličejí ji zadrželo. Její oči a tváře se jakoby propadly, nos měla špičatý a brada i špička nosu zežloutly. Stella věděla, co to znamená. Její učitelka biologie kdysi tento typický znak blízké smrti nazvala „trojúhelníkem smrti“. Hrůza jí projela celým tělem. Kéž by matka zemřela v pokoji a už na ni nenaléhala, zadoufala Stella, ale bolest stisku zabořených prstů ještě zesílila.

„Přísahám,“ vzdechla Stella, která v nouzi zanechala morálních úvah a slíbila, co nikdy nemínila dodržet.

„Podívej se mi do očí!“ zaskuhrala matka, které už vypo-
vídal hlas. Její dech byl mělký a nepravidelný.

Stella udělala, co od ní požadovala, ale nemohla vydržet její zkoumavý a zároveň vyhasínající pohled a rychle se odvrátila a třela si bolavou paži, ve které stále cítila matčiny nehty jako hřebíky.

K jejímu velkému zděšení se matka najednou posadila a vyzvala ji, aby jí podložila záda polštářem. Stella, která počítala s matčiným odchodem v následujících minutách, její prosbu se smíšenými pocity splnila. Samozřejmě si vážila každé vteřiny, kdy matka ještě žila, ale zároveň se obávala, že na ni bude do posledního dechu naléhat. A pomalu už nevěděla, co má říkat. Už to bylo dost zlé, že lhala. Ale Stella, která byla jinak nepřístupná vůči kletbě předků, se už začala chvět strachem, že by přece jen v některé věštbě mohlo být zrnko pravdy.

„Ty lžeš!“ vyprskla na ni matka mezi dvěma chrčivými vzdechy. I to se Stella v biologii naučila: V konečném stadiu je dech chrčivý, protože umírající už nemůže polykat ani

kašlat. V tu chvíli zalitovala, že byla ve všech předmětech pozornou žákyní.

Co na to měla říct? Rozhodla se už dávno, že na povídačky o předcích věřit nebude, ale přesto ji ochromovalo, co všechno jí teď matka řekla. Kromě toho ji jako olovo tížil zažloutlý sešit, který měla v rukou. A proč se uvnitř chvěje při představě, že se předkové kdysi dohodli poslat všechny dědičky ostrova Taupatiti do horoucích pekel? Tak nebo tak! Stella přisoudila své obavy výjimečnosti situace, v jaké se právě ocitla. Koneckonců to nebylo tak docela normální ztratit v osmnácti letech matku a nemít otce, který by ji mohl utěšit.

Stella se narovнала. Ne, ona není jen tak někdo, je potomek hrdého maorského náčelníka, kterého pakehové žádným trikem nepřiměli k prodeji jeho svaté země. Přelstil tenkrát britského generála, který si myslel, že ho opil, aby ho přinutil k podpisu smlouvy o prodeji Taupatiti. Ale chytrý náčelník vyléval kořalku pod palmu, takže nakonec to byl Brit, kdo vrávoravě a s nepořízenou musel jednání o prodeji ostrova opustit.

Stella byla samozřejmě hrdá na své neoblomné předky, i když ji na pohled nic nespojovalo s původními obyvateli Nového Zélandu. Byla po svém otci a dědečkovi. Jak manžel Paniy, tak i její otec Daniel byli vysocí, štíhlí muži s blond vlasy. Její matka ještě zdělila tmavé vlasy po maorských předcích, ale Stella navenek už neměla z Maorů nic. Vypadala jako pravá pakeha. A co bylo ještě horší, cítila se jako běloška a musela se snažit, aby přijala dědictví Maorů jako součást své historie. Její otec ji intenzivně seznamoval s britským způsobem myšlení, a tak jí hodnoty Maorů zůstaly cizí.

Matčino proctví ji však zneklidňovalo o to víc. Kde zůstala její legendární odolnost vůči těm rodinným příběhům? Tváří v tvář své umírající matce byla Stella najednou tak náchylná uvěřit těmto starým historkám jako nikdy

předtím. Prokletí předků cítila téměř fyzicky. Udělalo se jí hrozně špatně a všechno se s ní točilo. Připadala si jako na kolotoči. Chtěla vystoupit, ale nenechali ji. Co když skutečně existují neviditelné síly, které mě určují? ptala se v duchu Stella, zatímco si ji matka znovu prohlížela.

„Slíbíš mi, že se svým rozhodnutím ještě počkáš?“ zeptala se slabým hlasem.

Stella se zarazila. To byl docela jiný tón. Měla přísahat a teď jí matka radí, aby si ponechala čas, který potřebovala. Přitom byly kostky už vrženy. Není cesta zpátky!

„Samozřejmě, matko,“ odpověděla poslušně. „Ale na co mám čekat?“

„Ty prokletí předků nevěříš, vid'?“ zeptala se Moana, jejímž slovům už téměř nebylo rozumět. Měla slabý a zastřený hlas, ale Stella věděla přesně, na co se jí ptá.

„Matko, nech tohle téma být. Mám jiný pohled na věci víry.“

„To vím,“ povzdechla si matka rezignovaně, ale pak náhle pohlédla na svou dceru pronikavými očima. Takzvaný trojúhelník smrti i ostatní příznaky blížícího se konce najednou zmizely.

„Aroho, mám nápad, jak tě mohu přesvědčit o dědictví předků!“

Stella se několikrát zhluboka nadechla. „A jak?“ zeptala se žádostivě.

Z matčiných očí však doslova zářilo cosi, co se k jejímu stavu nehodilo. Umírala a všechny příznaky nasvědčovaly tomu, že už to nebude trvat dlouho, a teď takové vzplanutí. Stella z toho měla smíšené pocity. Samozřejmě si přála, aby matka ještě dlouho žila, ale s ohledem na její příznaky se to zdálo nemožné.

„Mám pro tebe návrh,“ řekla tak jasným hlasem, jako by byla zcela zdravá. „Souhlasíš?“

„Jasně,“ odpověděla Stella slabě. Nechtěla slibovat něco, co po matčině smrti stejně nedodrží. Připadala si jako

prolhaný pokrytec, a to bylo něco, co jejímu přímočarému charakteru neodpovídalo.

„Dobrá, mé dítě. Zůstaneš na Taupatiti, pokud se ti zjeví můj duch, až budu mrtvá, a dodá ti odvahu převzít odpovědnost za ostrov. Když ne, odejdi v míru.“

Stella čekala něco horšího, uchopila kostnatou ruku, kterou k ní matka z posledních sil natahovala.

„Dohodnuto. Jestli se mi zjevíš, zůstanu tady,“ ujistila ji, i když nevěřila, že by se jí matka mohla ve snu zjevit. Pokládala to v tu chvíli za naprosto nepravděpodobné, takže s lehkým srdcem zvedla ruku k přísaze, jak to od ní matka žádala. Moana pak klesla zpět na polštář a vydechla naposledy.

I. díl

Stella a předkové z Taupatiti

1.

Stella Wilsonová vlezla jako každé ráno v sedm hodin v džínách, gumovkách a vytahaném roláku a bundě do svého motorového člunu a chtěla právě uvolnit lano. Ačkoli ranní lednové sluce slibovalo teplý letní den, její oblečení ji chránilo před čerstvým větrem vanoucím v Pelorus Sound.

V tu chvíli se ozval štěkot. Stella se otočila a pobaveně pozorovala, jak Cora, její fena novozélandského ovčáka, doběhla k molu a dávala jasně najevo, že chce jet s ní. K tomuto účelu pro ni měla Stella nástupiště v podobě žebříku bez příček. Vystoupila tedy a přistavila jej. Cora s vrtěním ocasu radostně vběhla na palubu. Většinou doprovázela Stellu na její ranní cestě k mušlí farmě, která byla od ostrova vzdálena asi jednu námořní míli. Ale dnes ráno, když Stella opouštěla dům, nebyl pes na svém místě, kde spával. Cora se přitulila Stelle k noze, jako by se jí za to chtěla omluvit.

„To je v pořádku, moje holčičko, Kdepak jsi dnes ráno byla?“ zeptala se něžně své psí dámy a tušila, že se Cora nechala rozmazlovat od „válečnic paua“, jak Stella říkala mladým maorským ženám, kterým nabídla na druhé straně ostrova nový domov. Ty krmily Coru nejrůznějšími pochoutkami, a směla s nimi dokonce i do ovčína, což jí Stella nedovolovala. A tak se Cora občas tu a tam zatoulala do toho psího ráje nezávisle na ní. Mladé maorské ženy, které tam žily, měly všechny stejný osud. Muži, většinou jejich manželé, ale i otcové je bili a zneužívali, a tak si našly domov v ženském domě na Taupatiti. Byl nejbezpečnější na novozélandském Jižním ostrově, protože se sotva některý násilník, i když místo jejich pobytu vypátral, na ostrov odvážil. V neposlední řadě proto, že se povídalo, že se tu z nich

stávají válečnice a jejich velitelka, paní na Taupatiti, by v případě nouze použila i střelnou zbraň.

To Stellu vždycky znovu pobavilo a sama ráda šířila v Havelocku další pověsti o tom, jak militantní ženy to jsou a že by mužům tam venku nedoporučovala, aby se jim byl jen přiblížili. Sama je nazvala podle novozélandského filmu „Poslední válečnice“, ve kterém se protagonistka po nesnesitelných násilných útocích svého muže vrátila i s dětmi do bezpečného rodinného svazku svých maorských příbuzných na ostrov. Stella ten film milovala a pravidelně ho pouštěla novým příchozím. Kapacita jejich domu byla v současné době omezena na šest žen. Zařízení financoval stát, a ačkoli Stella jen dala na stavbu domu k dispozici soukromý pozemek a neměla žádné oficiální postavení, všichni ji pokládali za srdce celého podniku. Kromě toho se ženy podílely na chovu mušlí paua a dostávaly za to zapláceno. A protože pracovaly velice angažovaně, začala jim říkat „válečnice paua“.

Navíc ji napadlo chovat vedle mušlí zelenoústých také ušně mořské, jak se mušlím paua říká. Na tu možnost by její předchůdkyně nikdy nepřišly, protože už s mušlemi zelenoústými, se kterými začala její babička Pania v šedesátých letech, měly dost práce. Stella však chtěla chovat ještě mušle paua s vnitřní stranou z perleti, neboť je milovala. Ačkoli je většina lidí považuje za mušle, biologicky to jsou vlastně šneci. Každý Novozélandan se v průběhu svého života jistě někdy s ulitou mušle paua setkal, ať už ve formě šperku nebo u maorských uměleckých děl, kde se používají jako tajemně zářící oči.

Stella však měla docela jinou motivaci. Vzala si do hlavy, že chce pěstovat vlastní perly. Nechala proto zřídit ve speciálně k tomuto účelu postaveném přístřešku v zálivu na souši zařízení se zvláštní nádrží. Zde žili jen šneci paua, kteří byli určeni k pěstování perel, protože ti potřebují zcela zvláštní zacházení. Na rozdíl od mušlí zelenoústých, které se chovají v moři na závěsných lanech, vybuodovala pro šnecy

paua, kteří nejsou určeni k pěstování perel, vnější nádrže a nechala je spustit do moře, protože jinak hrozilo nebezpečí, že je sežerou hvězdice. Někdy stačila jedna jediná, aby zničila celou kolonii paua, protože hvězdice mají díky svým ramenům perfektní možnost dát šnekům šachmat. Položí jen rameno na jejich dýchací otvor a udusí je.

Šneci vybraní k chování mušlí se ve věku asi čtyř let vyjmou z nádrže a přendají se do speciální dezinfekční a omamné lázně, aby bylo možné sterilně do nich vložit maličké kousky perleti, takzvaná jádérka, bez nebezpečí poranění. Šneci totiž dost krvácí a sebemenší poranění by mohlo vést k jejich úhynu. Proto zaměstnávala Stella na tuto práci zkušenou specialistku, která na ostrov kvůli této proceduře pravidelně přijížděla. Na umělé niti zaváděla do nitra mušlí tato jádérka a pak nit na vnější straně odstříhla. Jakmile se šneci po tomto zásahu zotavili, přendala je zpět do nádrže, kde pak po dobu dvou až tří let vytvářeli perleťovou vrstvu kolem jáderek. Teprve pak se šneci uvolňují ze svých skořápek, čistí a otírají, až z nich vypadnou perly. Jádérka se z nich odstraní a nahradí se umělou výplní. Nakonec se perla uzavře kulatou perleťovou destičkou.

Tyto práce nechala Stella provádět Susan, kamarádku zlatnici, která od ní také velkou část perel odkupovala. Z každé nové generace perel si Stella určitý počet nechávala, aby je mohla jednou k nějaké zvláštní příležitosti darovat dceři. Měla sice určité pochybnosti, jestli její dcera takový dar ocení, neboť neměla sebemenší vztah ani k ostrovu Taupatiti, ani k matčinu obchodu s mušlemi a šneky. Pokaždé když Stella myslela na svou dceru, přelétl jí po tváři stín. Sama sebe se v duchu ptala, jestli bylo správné dát jí tolik volnosti, po které toužila. Stella nevnucovala Holly nic o jejím původu a s ním spojených tradicích. Nikdy ji nezatěžovala maorskými příběhy a kletbami, tresty a pomstou, která postihne tu, jež se neujme svého dědictví. Nikdy se jí nezmínila o sešitě, který jí dala její matka, zvláště když ho po její

smrti sama nepřechtený strčila do nejzadnějšího rohu svého psacího stolu. Zjevení její matky pro ni bylo dostatečným důvodem k tomu, aby přijala svůj osud. K tomu nepotřebovala číst žádné hrůzné příběhy svých předků.

Ne, dokonce své dceři s těžkým srdcem dovolila, aby už ve dvanácti letech opustila ostrov a odešla na internát v Dunedinu, měšťě vzdáleném skoro osm set kilometrů. Kvůli velké vzdálenosti trávila Holly doma jen hlavní prázdniny a na ostatní svátky se Stella vždy snažila odletět za ní. Tyto návštěvy většinou probíhaly harmoničtěji než dceřin pobyt na ostrově, kdy si vždy Stella uvědomovala, že Holly se nikdy nestane paní ostrova. V krásném měšťě, kde Holly studovala hudební akademii, si naproti tomu užívaly plnými douškami kulturní nabídky a Holly byla vždy znovu překvapena různorodostí zájmů, které měla její matka kromě zájmu o ostrov a své mušle.

Stelle se vždycky zlepšila nálada při vzpomínce na její poslední návštěvu v Dunedinu. Holly nepozvala matku na výstavu současných evropských mistrů do dunedinské Public Art Gallery, nýbrž matka ji. Svoje návštěvy na rodném Taupatiti Holly už od svého začátku studia před dvěma roky zredukovala na minimum. Vracela se domů jen na týden o Vánocích, a to jen z lásky k matce. Naposledy však svou návštěvu na poslední chvíli odřekla, přestože v posledním semestru překvapivě přestoupila na vysokou hudební školu ve Wellingtonu.

Nyní je dělil už jen Cookův průliv, mořská úžina mezi Severním a Jižním ostrovem. Plavba z Wellingtonu do Pictonu trvala jen tři hodiny, takže se mohly vídat i o víkendech. Ale pouze teoreticky, neboť Holly zatím matku ani jednou do svého nového bytu nepozvala a sama také na Taupatiti nepřijela.

Stella však nebyla ten typ, aby bez výslovného pozvání najednou stála u dceřiných dveří. Vždycky když se sama sebe ptala, proč se navzdory malé vzdálenosti stýkají méně,

svalovala to na všechny komplikace, které s sebou změna školy pro Holly přinesla. Čím méně se vídala se svou milovanou dcerou, tím těsnější byl její vztah s jejími „válečníky“. Mladé ženy v ní viděly pozitivní vzor matky, protože se na ni mohly kdykoli obrátit se všemi svými starostmi a problémy a ona jim pomohla skutkem nebo radou.

Stellina nejoblíbenější válečnice Ani, která jí přirostla k srdci právě kvůli svému neobyčejně brutálnímu osudu a stala se jí náhradní dcerou, přijala k její radosti návrh, aby jí pomáhala v domácnosti. Zejména na vaření Stelle nezbýval čas, jedla většinou sendviče a sladkosti, které mohla sníst jen tak mimochodem.

Věděla, že to není zdravé, a když se Ani nabídla, že jí každý den připraví pozdní teplý oběd, chvíli se rozmýšlela, ale mezitím už si den bez tohoto rituálu neuměla představit. Protože si při jídle na terase hodinku odpočinula, měla pocit, že má víc síly než dřív, a tu naléhavě potřebovala. Byla ve svém obchodě s mušlemi a šneky vytrvalá, neboť export jejich produktů jen kvetl.

Měla různé velké partnery, kteří od ní mušle zelenouště odebírali. K jejím zákazníkům patřily nejen velkoobchody a restaurace, ale i výrobci prášků, které se získávaly z nevzhledných mušlí, se o její produkty přímo prali. Mušle zelenouště se zpracovávaly nejen na různé výživné přídatné látky, ale i majitelé domácích mazlíčků přísahali na pozitivní vliv prášku na pohybový aparát svých miláčků. Také skvostný abalon nebo mořský opál, jak se také mušlím paua říká, měly obrovský odbyt.

Kromě zlatnických manufaktur a uměleckých řemesel i speciální restaurace žádaly mořské ušně jen z ostrova Taupatiti. Stella byla mezi provozovateli akvakultur chovající mušle paua absolutní jedničkou. Konkurenti pracovali v průmyslovém rozsahu, protože jinak se drahé zařízení nevyplatilo a poptávka po šnečím mase na východoasijském trhu dramaticky stoupala. Až donedávna ochutnalo tento

exportní šlágr jen málo Novozélandanů, protože lahodnost velkých bílých šnečích noh neznali. Protože mušlím paua ve volné přírodě hrozí nebezpečí překročení jejich výlovu, panují v tomto ohledu přísná pravidla, a proto vznikaly stále nové průmyslové farmy.

Vývozu šneků do Asie se Stella zatvrzele bránila. Dodávala je pouze do tuzemských velkoobchodů a restaurací, kde si je uvedli jako delikatesu na jídelní lístek. Takovým způsobem sice nedosahovala tak lukrativních masových obchodů jako její konkurence, ale v tuzemsku bylo její exkluzivní zboží lépe zapláceno, takže se Stelle tento postup vyplatil a k tomu ji ještě stále chválili v tisku. Pro svou lokální proslulost musela často dávat interview a vystupovala i v různých talkshow, což pro ni nebylo nijak těžké. Rozhodně nebyla žádná neohrabaná podivínská samotářka, jak se mnozí na první pohled mylně domnívali. Ne, nikdy se nepřestala dál vzdělávat. Její knihovna byla legendární. A když chtěla, dovedla se proměnit v nanejvýš elegantní stvoření. Problém byl jen v tom, že pro ni taková přeměna neměla smysl.

V každém případě měla Stella plné ruce práce a pomýšlení, že dříve jen lokálně známému a oceňovanému podnikovi dodala určitý mezinárodní šmrnc, ji naplňovalo pýchou, neboť jak jasný byl její koncept prodeje šneků paua jen na Novém Zélandě, mušle zelenouště prodávala do celého světa.

To všechno procházelo Stelle hlavou, když odrazila od lávky a objížděla ostrov. Strávila na něm celý svůj dosavadní život, ale vždycky se radovala jako malé dítě, když se dívala na bílé písčité pláže a za nimi začínající neproniknutelnou zeleň deštného lesa. Přitom jí vždycky poskočilo srdce a naplnil ji pocit hluboké spokojenosti. Vždycky když pomyslela na to, že kdysi vážně uvažovala o tom, že svou zemi opustí, přičítala to mladistvému věku, neboť patřila k tomuto ostrovu tak, jako jeho bujná vegetace, malebné zátoky, bílý rodný dům a tyrkysově zbarvené moře, které ostrov obklopovalo.

2.

Když Stella doplula na druhou stranu ostrova se zálivem, kde stál ještě spící ženský dům, nebylo to ani deset minut k mušlí farmě, kterou už ve slunci na levoboku viděla. S nadšením se blížila k „mušlí plantáži“, jak začala říkat své akvakultuře, neboť se již blíží den žní, kdy bude moci sklízet mušle, které tu zrály patnáct až šestnáct měsíců. Na to musí být velké nejméně deset centimetrů. Ještě lepší byly skvostné exempláře dosahující pětadvaceti centimetrů. Stella věděla, že není nutné mušle kontrolovat tak důkladně každý den, vždyť co by se jim tak asi mohlo stát jiného, než že nedorostou do velikosti, která je zapotřebí k ziskovému prodeji. Ale i to bylo nanejvýš nepravděpodobné, protože její mušle spíše normu lámaly, než aby zůstaly malé. Stella byla hrdá na to, že její mušle byly konkurencí pokládány za ty nejchutnější a nejčistší. Nikdy nepracovala s umělými krmivy a pesticidy, neboť Marlborough Sounds byl vyhlášený nejčistší vodou vůbec. Ne, tahle kontrola nebyla vůbec nutná, ale Stella ten rituál milovala. Jiní chodili ráno běhat, ona jezdila na výlet ke svým mušlím.

Nejraději by přirazila k lávce, ale její „válečnice“ se už jednou rozčilovaly, že jejich boss každý den časně ráno, kdy se má ještě spát, s hukotem přijede a kontroluje každého šneka. To je přece jejich práce, předhazovaly své příliš pilné šéfové a vyjednaly s ní, že je docela postačující, když přijede jen jednou týdně nebo když ji výslovně požádají o pomoc. Stella na to proti své vůli přistoupila. Přesto nedokázala odolat pokušení dojet člunem až k nádržím a alespoň letmo do nich nahlédnout, přestože se nemohla přesvědčit o aktuálním stavu šneků. Nemohla jinak a zvědavě pošilhávala k domu, jestli se tam přece jen něco nehýbe. Pokud si

to dobře pamatovala, ten den se měla odbavit velká dodávka do Aucklandu.

S povzdechem zamířila k mušlím. Když dojela na dosah, zastavila člun a vyhodila kotvu. Přešla na příď, posadila se a kochala se malebným pohledem na ostrov.

Ačkoli znala na svém ostrově každé zákoutí, téměř každý strom a keř, dívala se na něj stále znovu s obdivem. Kdo by si jen dokázal představit takovou krásu, ptala se sama sebe a byla přesvědčena, že je to nejmalebnější kout na světě. To, že je Pelorus Sound neskutečný ráj, slychala často z úst nadšených turistů z celého světa, kteří si u ní objednali speciální prohlídku. Jako studentka si totiž vydělala peníze na řidičák provázením turistů. Vzala vždy o víkendu do svého člunu šest turistů a proplouvala s nimi mořské průlivy. Vrcholem bylo nocování ve stanech na odlehlé pláži ostrova, kam se dalo dojet jen člunem. Tam pokaždé připravila báječné barbecue. Její hosté byli vždy tak nadšeni, že si mohla řidičák zaplatit jen ze spropitného. Ale i ji samotnou vždy těšilo setkávat se se zajímavými lidmi z celého světa a s pýchou jim ukazovat svůj svět.

Na turisty měla vždycky štěstí. Třeba profesor historie umění z Paříže. Až do své smrti před několika lety jí každý rok poslal nějakou zvláštní knihu. A nebo ten potomek bohatého řetězce obchodních domů, který se zdráhal převzít své dědictví a šel za svou vášní pro hudbu. Ach, Oliver, projelo Stellou, ale jako vždycky, když si vzpomněla na muže svého života, se snažila obrátit myšlenky jinam. Ano, její provázení po Marlborough Sounds bylo něco výjimečného. Její matka tyhle cesty s cizinci na palubě neviděla ráda, ale omezila protesty na minimum, protože tušila, že by to nemělo smysl. Stella měla svou hlavu. Jen moc předků byla kdysi silnější než její nezlomná vůle.

Stín padl na Stellinu opálenou tvář, která přes její antipatii k omlazujícím krémům a navzdory větru, slané vodě a slunci nestárla. Naopak, zdědila jemnou a odolnou pleť po svém

otci, který neměl ani jedinou vrásku. Rozhodně ne v den, kdy ho Stella viděla naposled. Pamatovala si ho jako atraktivního světlavého vysokého muže. Dodnes na něj vzpomínala s něhou, ačkoli krátce po jejích čtrnáctých narozeninách opustil ostrov bez rozloučení a navždy. Stella nikdy nezapomene, jak jí tenkrát daroval námořní člun a požádal ji, aby mu dala jméno Daniel. Připadalo jí to trochu pošetilé, protože to bylo jeho jméno. Ale otec měl v očích něco prosebného, a tak nakonec souhlasila. Matka jen ohrnula nos a řekla, že je otec pyšný jako páv. Bylo komické, že si to Stella pamatovala doslova a taky otcův pohled, který si i toho rána jistě už přihnul z láhve whisky. V každém případě mu to matka neustále předhazovala tak nahlas, že to každý slyšel.

Stella by se byla pokaždé hanbou nejraději propadla, když matka otcovu slabost tak veřejně propírala. Matce však bylo jedno, jestli je Stella nebo nějaký zaměstnanec poblíž. Otec pak vždycky zmizel jako zpráskaný pes v houští ostrovní džungle a matka za ním ještě volala, že je neschopný a že selhal.

Ačkoli si Stella už jako dítě nedělala žádné iluze o tom, že by otec byl hrdina, milovala ho z celého srdce. Možná byla ta její láska spojená i s dávkou soucitu, neboť stranila víc otci než matce, která neustále jen dřela, protože musela všechno zvládnout sama. To matka ve skutečnosti držela rodinu pohromadě, ale to si Stella uvědomila až mnohem později, když už byla matka mrtvá, a tak ji nemohla poprosit o prominutí, že otci tak nekriticky stranila. Když jí bylo čtrnáct, měla oči jen pro něj a matčina podrážděnost a vyčerpání ji nechávaly chladnou. Bylo pro ni důležité jen to, jestli se otcí vede dobře. Jak se jí vždy ulevilo, když se později vracel domů z procházky po ostrově ve vzletné náladě. Přitom si nic nenamlouvala, už jako dítě se domnívala, že má někde v některé boudě schovanou zásobu whisky. Ale nemohla mu to mít za zlé, protože viděla, jak ho matka pořád ponižuje.

Její domněnka ohledně whisky se potvrdila o mnoho let později, když nechala boudy zbourat, aby získala místo pro

ženský dům. Nenašla tam jen zásobu alkoholu, ale i matrace na zemi, a při tom pohledu ji napadlo, jestli důvodem otcovy dobré nálady byl nejen alkohol, ale i tajná společnost Marike, krásné matčiny služebné. Vzpomněla si totiž, že ji matka jednou krátce předtím, než otec zmizel, s křikem a nadávkami vyhnala.

Stella tehdy žádnou souvislost mezi vyhazováním Marike a otcovým zmizením neviděla. Byla tenkrát příliš zděšená z náhlého odchodu svého milovaného otce a ani ve snu by jí bylo nenapadlo přemýšlet o tom, proč matka tak hlasitě na Marike křičela: „Zmiz a ať už tě tu nikdy nevidím!“ Pak za ní ještě hodila ranec šatstva. V každém případě Stella nikdy nepřestala nazývat své čluny „Daniel“. Doposud.

Momentálně měla jen jednu desetimetrovou motorovou jachtu pojmenovanou po otci, která byla pro její účely moc velká, zato dala pryč plachetní člun, protože se nedostala k tomu, aby na něm jezdila jen pro svou zábavu. Dříve ráda podnikala ve svém volnu dobrodružné výpravy a také plachtila po Cookově průlivu až do Wellingtonu, ale na takové věci už dávno neměla čas.

Často sedávala po otcově útěku na pláži před domem a hleděla na druhou stranu průlivu s nadějí, že se otec vrátí na jachtě se sněhobílými plachtami. A později se stejnou nadějí čekala na svého milého. V průběhu mnoha let přistálo u mola na Taupatiti hodně člunů, ale nikdy nebyl na jejich palubě otec... a ani její milý.

Pohroužená do svých myšlenek vytáhla Stella z vody lano, na kterém byly uchyceny mušle jako perly na šňůrce. Nepotřebovala měřítko, aby určila velikost těch skvostných kousků. Skoro žádná nebyla menší než dvacet centimetrů. Je načase sklidit úrodu, pomyslela si a rozhodla, že to udělá o víkend. Obstará si několik pomocníků z Havelocku.

Pak vyndala z tašky v kokpitu termosku s kávou a toust s rajčetem a posadila se na oblíbeném místě na přídi. Cora si lehla vedle ní. I tenhle rituál měl svou tradici. Stella si ráda

vypila kávu na lodi a posilnila se. Dívala se přitom na svou mušlí farmu na jedné straně a na zadní stranu svého ostrova na druhé. Byl to luxus k nezaplacení. Trochu jí při jídle vadil žádostivý psí pohled, ale i fence s sebou vzala malou laskominu. Znovu se v myšlenkách vrátila do doby, kdy provázela turisty.

Věnovala se té práci jen o hlavních prázdninách, které trvaly od půlky prosince do konce ledna. To byla zpravidla doba, kdy sem přijíždělo nejvíc turistů. Stella jim vyprávěla o vzniku průlivů a vysvětlovala jim, že zahnutá vodní ramena nejsou fjordy, protože je nevytvořil ledovec, ale přesun zeminy, když půda pozvolna klesala a voda pronikla do hluboko položených údolí. Mnohem víc než historie vzniku zálivů zajímala turisty maorská legenda, která se vázala k Marlborough Sounds. Stella ten příběh pokaždé ráda dávala k lepšímu.

Bájeslovný polynéský objevitel Nového Zélandu Kupe bojoval kdysi s velkou chobotnicí. Natáhl přitom ruku směrem k Jižnímu ostrovu, aby ho požádal o pomoc. Jeho prsty vytvořily v zemi strouhy, které zaplavila voda, a tak vznikly mořské úžiny.

Stella nadevše milovala maorské legendy. Ačkoli její vztah s matkou nebyl jednoduchý, zejména když otec rodinu opustil, obdivovala její nadání vyprávět poutavě o maorských pokladech. Hodně si toho z jejího vypravěčského umění osvojila, třeba schopnost vkládat významné pomlky na těch nejnapínavějších místech.

„Jste kouzelnice. Visel bych vám na rtech, i kdybyste mně předčítala telefonní seznam,“ uslyšela náhle v duchu teplý smyslný mužský hlas. Přišlo to tak náhle, až sebou trhla. Pohled, jakým se na toho mladého Angličana podívala, byl legendární. Stella si ještě vzpomínala, co tenkrát řekla milá Italka ostatním hostům, kteří s nimi večer seděli u ohně. „Myslím, že už bychom měli jít spát. Naše průvodkyně si zaslouží trochu volna.“ Vstala a podala ruku manželovi,

aby ji následoval. Malá pláž se rychle vyprázdnila a všichni hosté zmizeli ve svých stanech. Až na Olivera, který neváhal ani vteřinu a políbil ji.

Stella to už dobře znala. Nesměla na ten polibek ani pomyslet, neboť pak pocítila pokaždé něco z touhy, která jí tenkrát projela celým tělem. Na tom nemohlo nic změnit ani dvacet let, které od té doby uplynuly.

Ze vzpomínek ji vyrušil zvuk motoru. Otočila se a ihned poznala, kdo se to blíží. Byla to Lucie, poštovní doručovatelka, která se sama už víc než čtyřicet let plavila na svém člunu po Sounds a vozila obyvatelům odlehlých ostrovů dopisy a balíky. Když byla Stella ještě dítě, žil tu a tam na některém odlehlém ostrově nějaký podivín. Dnes už jich ubylo a na ostrovech v průlivu stojí spíše prázdninové domky bohatých Novozélandanů a luxusní rezorty nebo na odlehlých místech žijí nelétaví ptáci kivi, aniž by je ohrožovali nebezpeční dravci.

Taupatiti byl výjimkou. V neposlední řadě proto, že jako jeden z mála soukromých ostrovů v úžině Perolus Sound od roku 1830 nikdy nezměnil majitele. Předkové Stelly utíkali kdysi před válkou s nepřátelským kmenem ze Severního ostrova na Jižní a usídlili se právě tady, na krásném kousku země uprostřed průlivu, kde byl jen deštný prales a krásné bílé pláže. Dali mu jméno Taupatiti, což v překladu znamená „Zázrak.“ Zpočátku žili poklidně a živili se lovem ryb, ale roku 1856 uzavřeli tři náčelníci jejich kmene Ngati Kuia s bělochy smlouvu na tento ostrov. Prodali dokonce osadu Motuweka Pa na konci Pelorus Sound, kterou pak osídlili běloši a nazvali ji Havelock. Jen prapředek Stelly Kunekame, chytrý muž, tušil už tenkrát, že slibům bělochů, že Maorové budou žít rovnoprávně, se nedá věřit, a striktně jim odmítl ostrov Taupatiti prodat. Ostatní Maorové svou zemi prodali za směšnou cenu sto liber a dříve nebo později byli přinuceni hledat si novou vlast, protože pro ně v civilizaci nových pánů nezbylo místo. Všichni, kromě rodiny

Kunekamea. V následujících generacích pak došlo k mnoha pokusům vymámit na rodině jejich ostrov, jak jí matka stále připomínala. Zájem o koupi byl veliký, v poslední době to byly zejména velké koncerny, které nabízely miliony, aby z ostrova udělaly turistický rezort. Stella si proti své vůli vzpomněla na záludného pana Waltmana, jednatele jednoho letoviska poblíž Blenheimu, který se nezalekl přivlastnit si ostrov zlomyslným trikem – ale marně. Mezitím se mluvilo až ve vzdáleném Aucklandu o tom, že Stella Wilsonová je nepodplatitelná a ostrov za žádnou cenu na světě neprodá. Z tohoto důvodu ho zdědí její dcera jen s dodatkem, že Tau-patiti není na prodej. Ale o tom Holly nic netušila. A jak Stella svou dceru znala, moc ji to nezajímalo.

Ani ostrov, ani miliony, které by za něj mohla dostat. Ne, Holly se zcela oddala hudbě. Stella si těžce povzddechla. Bylo jasné, po kom tu posedlost měla. Jen Holly však netušila, kdo byl její otec. A ani on nevěděl, že vůbec nějakou dceru má.

Lucie přirazila podélně k zádi „Daniela“. „Mám tu pro tebe něco. To ti nemohu jen tak hodit,“ řekla pošťačka, která sice měla tvář samou vrásku, ale svou drobnou štíhlou postavou působila jako mladé děvče.

„Tak mi to dej sem a já ti přinesu kafe,“ odpověděla Stella, vstala a vzala si od ní poštu. Bylo to několik balíčků s věcmi, které potřebovala na chov mušlí. To poznala podle odesilatele, velkoobchodu s potřebami pro akvakulturu.

Lucie vstoupila na palubu „Daniela“ a vyndala ještě z kapsy bundy dopis. „Ten vypadá tak pěkně, že jsem ho nechtěla pomačkat,“ řekla a podala Stelle poničenou obálku, která zřejmě došla úhony až v Luciině kapse, ale Stelli to jen pobavilo. Zvědavě se podívala na zadní stranu. Holly tam napsala svým krásným rukopisem adresu odesilatele. Už to, že jí Holly napsala dopis, bylo zvláštní. Obvykle si spolu psaly jen pomocí e-mailu nebo whatsappu. Stelle se sice zdálo, že zprávy od Holly jsou trochu kostrbaté, jako

by nechtěla být příliš osobní, ale i tyhle strohé byly lepší než žádné, řekla si pragmaticky. A teď najednou opravdový dopis? Stella ho váhala otevřít, neboť měla podivný pocit v žaludku. Nejprve pozvala Lucii do kokpitu, nalila jí šálek kávy a nabídla k ní *Anzac Biscuits*. Protože tyto tradiční sušenky neobsahují vejce, hodí se k dlouhému skladování na palubě, aniž by se kazily.

Lucie dělala, jako by myslela jen na chuť kávy a sušenek, ale Stelle neušlo, že je zvědavá na obsah dopisu. Její zvědavost nebyla ničím neobvyklým, v Pelorus Sound věděl každý o každém všechno. Lucie měla za úkol tyto informace sbírat a předávat dál i na nejvzdálenější ostrovy. Neodjede, dokud se nedozví, kdo Stelle napsal, neboť soukromá pošta v době internetu hodně prořídla. Dnes Lucie roznášela převážně jen reklamní letáky a balíčky.

„To je dopis od Holly,“ řekla Stella nakonec a roztrhla obálku. Uvnitř byla krásně ztvárněná pozvánka na příští sobotu ve 13 hodin. Stella se zarazila. *Holly Wilsonová a Jonathan Taylor zvou k slavnostnímu setkání do nového bytu na Harris Street?* To nevypadalo na společné student-ské bydlení. A proč jí Holly neřekla, že její spolubydlící je muž? Doposud předpokládala, že bydlí se ženou. Holly sice párkrát zmínila „Jo“, ale Stella se domnívala, že je to jen zkratka pro Jolandu nebo Joannu.

„Holly chce pokřtít nový byt ve Wellingtonu,“ hlesla Stella, aniž zvedla oči od profesionálně vyvedené pozvánky. To nebyl zvyk její Holly zvat ji formálně na návštěvu, zejména když už tam půl roku bydlela.

„To je hezké, a kdy?“ zeptala se Lucie.

„Už příští víkend,“ odpověděla Stella, když se ještě jednou podívala na datum.

„To je brzy. Snad budeš mít čas,“ okomentovala Lucie datum a zamračila se.

„To už si zařídím. Samozřejmě tam pojedou, i když je to těsné...“ Pohledem padla na text dole napsaný menším

písmem. *Hotelový pokoj ze soboty na neděli zajištěn.* Co má zas tohle znamenat? Přece snad může jednu noc přespat u dcery, pomyslela si rozčileně.

„Ano, to zvládnou, nemám na víkend ještě žádné plány,“ dodala rychle.

„No, tak já pojedu,“ povzdychla si poštačka a podala Stelle prázdný šálek.

„Přeju ti hezký den. Počasí bude dobré,“ ujistila ji Stella, aby zakryla rozpaky z podivné pozvánky. Podle jejího názoru se takové graficky ztvárněné nákladné pozvánky posílají třeba na svatbu... To snad ne? zeptala se sama sebe polekaně, ale tu myšlenku nedovedla až do konce. Proč by jí Holly měla zamlčovat, že má partnera? Samozřejmě jí Stella v tomto ohledu nezahrnovala zvědavými otázkami, protože předpokládala, že by se jí dcera svěřila sama. Ne, není to nic víc ani míň než pozvánka do nového bytu od Holly a jejího spolubydlícího, řekla si energicky a usoudila, že se poohlédne v Blenheimu po nějakém pěkném dárku vhodném k této příležitosti, beztak tam má obchodní jednání.

Jeden úspěšný a oceňovaný vinař jí chtěl nabídnout spolupráci na velkém každoročním blenheimském festivalu vína a jídla. Jeho koncept, nabízet ve společném stánku její mušle a jeho cenami ověřený Sauvignon blanc, zněl velmi slibně. Kromě toho byla zvědavá, co se stalo z Jaydena Lengstona, dědice vinařství v Cloudy Bay. Jayden byl o čtyři roky starší než ona a býval idolem celé jejich třídy. Všechny dívky ho milovaly, ale on si malých holek, jakou byla Stella a její kamarádky, nevšímal. Po jedné rodinné hádce odešel v devatenácti do Francie a vrátil se až před necelými dvěma roky po smrti svého bratra, původního dědice vinařství, spolu se svým dospělým synem. Ti dva zachránili celý podnik před krachem a se Sauvignonem blanc slavili velké úspěchy. Alespoň se to tak povídalo. A také Helen, Stellina kamarádka z mládí, která provozovala v Blenheimu hotel, už jí o něm vyprávěla. A to svým typickým způsobem, když se

znovu pokoušela dát Stellu dohromady s nějakým vhodným mužem. Helen už vinaře sama několikrát pozvala na nějakou akci do svého hotelu, ale on nikdy nepřišel, odmítal s tím, že má moc práce. Pravděpodobně věděl, co za tím je, a právě tak jako ona neměl zájem, aby mu někdo představoval potenciální partnery, říkala si Stella.

Ale teď se Helen přece jen podařilo navázat mezi nimi kontakt. Protože se jednalo o byznys, neviděla Stella žádný rozumný důvod, aby setkání odmítla. Doposud si s Jaydenem vyměňovali jen maily, ale byla opravdu zvědavá, co se z idolu jejího mládí stalo.

Stella ještě zamávala Lucii, která mezitím odvázala svůj člun a rozjela se směrem k dalšímu ostrovu. Najednou pocítila jakýsi neurčitý neklid a neměla už náladu pokračovat ve snídani na člunu. Vytáhla rychle kotvu a vydala se na cestu zpět.

3.

Stella už skoro hodinu procházela obchody v Blenheimu a marně hledala vhodný dárek pro Holly do nového bytu. Protože nevěděla, jak si ho ve Wellingtonu zařídila, nebyla si jistá, co by měla vybrat. Její pokoj v Dunedinu byl celkem spartánsky zařízený, a tak by jí sotva udělala radost nějakou tradiční dekorací. V tu chvíli si Stella znovu bolestně uvědomila, jak se s Holly navzájem odcizily. Vlastně už ani neví, čím by jí udělala radost. Má stále ještě ráda Pineapple Lumps, ty sladké čokoládičky? Stella nevěděla.

Přitom během jejího dětství mezi nimi vládla naprostá harmonie. Stella si nevzpomínala ani na jednu jejich hádku. S Holly nebyly žádné problémy. Dělala všechno tak, jak to po ní Stella chtěla. Nikdy by nepovažovala za možné, jaký vulkán v tom tichém děvčeti dřímá. Až do jejich jedenáctých

narozenin. Holly si přála piano, to však Stella ignorovala, ačkoli se do toho vmísila i učitelka hudby, která tvrdila, že ten malý génius potřebuje klavír, aby mohl cvičit. Stella však tvrdošíjně popírala, komu Holly za své nadání vděčí. A klavír v domě by každý den znovu rozrýval ve Stelle staré rány. Přitom byla na svou dceru pyšná..., ale klavír pro ni představoval něco, co ji a Olivera rozdělilo.

Nikdy nezapomene, jak se Oliver nastěhoval do nejlepšího hotelu v Blenheimu a jen tak se v baru posadil ke klavíru. Vlastně ho jeden zaměstnanec chtěl chytit za límec a vyhodit, ale ze skupiny anglických turistů se ozval mohutný protest. Tak se Stella dozvěděla, že Oliver už měl v Londýně koncerty a v celé Británii je považován za mladý talent. A tihle lidé už ho na scéně obdivovali.

„Prosím, mistře, třetí klavírní koncert od Beethovena,“ požádala ho mladá žena ze skupiny turistů a dívala se na něj tak zbožně, až Stellu bodlo u srdce.

A pak zahrál Oliver první větu tohoto jediného Beethovenova koncertu v moll takovým způsobem, že i Stella, která se předtím evropskými klasiky téměř nezabývala, byla okouzlena. Následoval ohlušující potlesk. Vedení hotelu chtělo mladého muže najmout na večerní program do baru. Byli tenkrát oba tak zamilovaní, že si vážně vzal čas na rozmyšlenou.

„To bych mohl zůstat u tebe a nebyl bych ti na obtíž,“ oznamoval nadšeně. Stellu to hrálo u srdce. Ale už za necelých čtyřiaadvacet hodin dostal nabídku, aby zaskočil za nemocného umělce na evropském turné. Musela ho tenkrát ujistit, že za ním přijede, ale pak vůle jejich předků jejich společné plány zhatila.

V každém případě tenkrát nechtěla myslet na to, po kom Holly tak výjimečný talent zdědila a její přání zamítla. Nikdy nezapomene na dceřin zklamání obličej, když pochopila, že klavír nedostane. Stella se jí snažila přesvědčit, že mnohem víc potřebuje vlastní námořní člun, aby se konečně naučila